

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ethica Symbolica E Fabularum Umbris In Veritatis Lucem
Varia Ervditione Noviter evoluta**

Pexenfelder, Michael

Monachii, 1675

9. Invidiæ malum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68709](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68709)

eius quidquam minuunt, neque delectabilia adjungunt perfectioni. Et paulò post. Perfecti enim viri est communitatem naturæ sustentare animi virtute, & ad meliora adducere: nec succumbere iis, quæ plerisque terribilia, & formidolosa videntur; sed quasi fortem militem gravissimum casuum sustinere incursum, conflictus subire, & quasi providum gubernatorem, navem in tempestate regere, atque occurrendo insurgentibus fluctibus, magis vitare naufragium fulcando undas, quàm declinando. Hæc S. P. Dignum Deo spectaculum, inquit Seneca lib. 2. de Prov. vir fortis cum mala fortuna compositus; qualis fuit Hercules. Est autem virtus in afflictione clarior. Eleganter S. Bernardus serm. 27. in Cant. Stellæ in nocte lucent, in die latent; sic vera virtus, quæ sæpè in prosperis non apparet, eminet in adversis. Quis Herculis virtutes nosset, nisi eas casus ardui detexissent? Titulus longè speciosissimus. Hercules *Alexicacus*, malorum Depulsor, monstrorum Domitor, Orbis terrarum Pacator. Hos titulos contulerunt Junonis odia, quæ profuerunt nocendo.

VIII. (m) Virtus tot malis exercita, Herculem astris inseruit. Tullius in Tuscul. Abiit ad Deos Hercules, eò nunquam abiturus, nisi cum inter homines erat, eam sibi viam stravisset fortiter faciendo. Juno, quæ vivum Herculem ut è pellice natum (quod sacrâ narrante historiâ, etiam Jephthæ, fortissimo viro, maximam invidiam peperit) oderat, post mortem in Deos translatum laudare inducitur:

Σὴς ἀγέρῃς ἰδρωτὶ καλὴν ἀπέδωκεν ἀμοιβήν
Σὴς γενέτης Ἡρακλῆς. ἐπὶ πόνος ἀσπεται εὐχος.
Ἄνδράσιν οἶδεν ἄγειν μετ' ἀπέθρονα κόβλον ἀέδλω. lib. 1. anthologia

Id est, *virtutem tuam, facinora tua virtutis plena, ò Hercules, præclarè remuneratus est pater tuus Jupiter.* Ita sanè. Nam labor immortalium, ac velut in orbem semper succedentium certaminum, gloriam hominibus immensam conciliare solet. Juno imago est invidiæ, quæ præsentem virtutem odit, sublatam requirit: & magnitudine præstantium facinorum victa, obtreccationes vertit in encomia.

IX. (n) Notandum hîc, quousque viros fortes persequatur invidia. Nam cum Hercules semper major rediret post exantlata cum demandis monstris discrimina; post Lycum, regni Thebani occiso Creonte & duobus ejus filijs, iniquum infellorem, & factionis consortes interemptos, Juno tam feliciter gesta non ferens, furorem immisit victori; quo correptus, uxorem *Megaram* Creontis filiam, geminis cum liberis interfecit. Quod ubi ad se reversus intellexit, doloris impatien-

O o 2

niâ

(m) Virtus inserit astris. (n) Invidia malum.

tiâ, vix Thæsei detentus precibus, ne sibi mortem inferret, cum eodem Athenas purgandus proficiscitur. Nam & Mauors à Neptuno ibi in iudicium vocatus, de cæde filij sui Halirrothii, omnium Deorum sententiis absolutus est. Locus autem in quo dicta causa, nominatus à Marte Arcopagus, atque inde causa capitales ab Arcopagitis Iudicibus XII. audita. Ergo in hoc quoque rigidissimo iudicio etsi pro Hercule pronuntiatum esset, ad extremum tamen iræ & invidiæ Junonis succubuit, quæ non contenta, furente Herculis manu in uxorem ejus & liberos innocentes sæviisse, ipsum denique in funestam pyram adegit, vivum exurendum. Quid acerbius his odiis, quorum etiam indicia in ipso cælo extare voluit impotens animi Dea? de qua re sequens epigramma:

Lernæam Alcides dum clavâ sævit in Hydram,
Collâque multiplici vulnere secta metit:
Cancer adest ira Junonis missus iniqua;
Victoris mordet chela recurva pedem.
Indignans heros contemptum proterit hostem;
Invidiam stimulat non levis inde dolor.
Juno locat cælo Cancrum. Vah Jupiter! istud
Debit uxori non licuisse tuæ.

X. (o) Caci speluncam & interitum eleganti hypotyposi depingit Maro. 8. Æneid. quam eandem sive fabulam, sive historiam discretissimè refert Livius lib. 1. Herculem, inquit, in ea loca Geryone interempto boves mira specie abegisse memorant, ac propè Tiberin fluvium, quâ præ se armentum agens nando trajecerat, loco herbido, ut quiete & pabulo lato reficeret boves, & ipsum fessum via procubuisse: ibi cum eum cibo, vinoque gravatum sopor oppressisset, pastor accola ejus loci, nomine *Cacus*, ferox viribus captus pulchritudine boum, cum avertere eam prædam vellet: quia si agendo armentum in speluncam compulisset, ipsa vestigia quærentem dominum eò deductura erant, aversos boves, eximium quemque pulchritudine caudis in speluncam traxit. Hercules ad primam auroram somno excitus, cum gregem perlustrâisset oculis, & partem abesse numero sensisset, pergit ad speluncam, si fortè eò vestigia ferrent: quæ ubi omnia foras versa vidit, nec in partem aliam ferre, confusus atque incertus animi, ex loco infesto agere porrò armentum occœpit. Inde cum actæ boves quadam ad desiderium (ut fit) relictarum mugissent, reddita inclusarum ex spelunca boum vox Herculem convertit: quem cum vadentem ad speluncam Cacus vi prohibere conatus

(o) *Fraudis & mala conscientia detectio.*